

РЕШЕНИЕ

№ 7711

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 13.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8454** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. Ф. Ал-М. Ф., гражданин на С. срещу решение № 1098 от 18.07.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че бежанската му история не е разгледана задълбочено, както и че административният орган не е взел предвид актуалната обстановка в С.. Поддържа, че оспореното решение не е мотивирано както в частта относно отказа за предоставяне на статут на бежанец, така и в частта относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Иска се отмяната на оспорения административния акт със законните последици.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от назначения да осъществява правна помощ адв. Е., който поддържа жалбата. Излага съображения, че неправилно административният орган не е кредитирал бежанската история, изложена от чужденеца, поради което неправилен се явява и извода му за липса на основателен страх за живота на чужденеца в С..

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София град, I отделение, 18 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От Т. Ф. Ал-М. Ф. е подадена молба за закрила с вх. № 258 от 28.01.2013 г. на РПЦ С.. В регистрационния лист чужденецът е записан като Т. Ф. Ал-М. Ф., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на С., нуба по народност, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ[ЕИК]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

По време на проведените интервюта лицето твърди, че е напуснал страната си нелегално през 2012 г., заминал е за Е., където се сдобил с фалшив судански паспорт. След това със самолетен полет К.-И. пристигнал в Т., откъдето през м.октомври 2012 г. влязъл нелегално в Република Б.. Поддържа, че е роден и израсъл в [населено място], С., но през 2007 г. бил принуден от обстоятелствата да се премести да живее в [населено място], планините на Н. в провинция Ю. К.. Заявява, че към момента в С. живеят неговата майка, брат му М. и двете му сестри – близначки С. и М., които се намират в бежански лагер „Х.“, контролиран от ВКБООН. Твърди, че баща му и брат му С. загинали в дома си в [населено място], вследствие на бомбардировка на редовната суданска армия през месец юни 2011 г. По думите му такива бомбардировки ставали постоянно, а военните действия между правителствената армия и бойците от Народното движение за освобождение на С. се разраснали след месец май 2011 г. Чужденецът посочва, че бил изправен пред избора да хване оръжието и да стане част от Народното движение или да се предаде на суданските власти. Тъй като не желаел да убива хора, решил да напусне родината си. Твърди, че е бил подложен на унижително и дискриминационно отношение от страна на централните власти, заради по-тъмния цвят на кожата му. Разказал, че през месец юни 2011 г., той и неговите майка, брат и две сестри се опитали да отидат от провинция Ю. К. в [населено място], но редовната армия спряла на един контролно-пропускателен пункт автобуса, в който пътували. Майката и сестрите, на жалбоподателя, както и другите пътници с по-тъмен цвят на кожата, били върнати обратно, а самият той и брат му М. били арестувани. Посочва, че бил задържан, разпитван и бит от редовната армия в продължение на няколко седмици. Обяснява, че не е свикнал с нецивилизования начин на живот в планините Н., тъй като е роден и прекарал по-голяма част от живота си в суданската столица. Споделя, че причината да напусне [населено място] е обстоятелството, че баща му бил уволнен от армията и трябвало да напуснат държавното жилище, което обитавали, а нямали къде другаде да живеят. Заявява, че не желае да се върне в държавата си на произход, тъй като се страхува, че ще бъде арестуван от властите. Твърди, че не е съден или осъждан и не е членувал в политическа партия или организация.

Изготвено е становище рег. № УП – 5726 от 07.06.2013 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложението спрямо Т. Ф. Ал-М. Ф., гражданин на С., да бъде постановен отказ от предоставянето на закрила, тъй като не са осъществени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 1098 от 18.07.2013 г. на председателя на Д. - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки

за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че Т. Ф. Ал-М. Ф. не е бил принуден да напусне С. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не е налице и основанийето по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София - град, I отделение, 18 състав, намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на Д. – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в Република Б., проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е изискано становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя и процесуалния му представител за незадълбочено изследване на неговата бежанска история и за немотивираност на обжалвания отказ.

Правилен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на кандидата. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай административният орган правилно е обосновал, че спрямо кандидата за закрила не е извършено преследване на някое от основанията по чл. 8 от ЗУБ. Същият твърди, че в С. има несигурност, но не заявява да е имал конкретни проблеми с властта или определена групировка и да е бил преследван. Твърдяното от него задържане също по негови обяснения е било част от масови арести при операции на властите за издирване на оръжие, поради което същите нямат отношение към личността и етническата или расовата принадлежност и не съставлява обстоятелство, което да се оцени като преследване по смисъла на определението за бежанец. „Преследване” по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ означава достатъчно тежко по своето естество или повтаряемост нарушаване на основните права на човека или съвкупност

от действия, които водят да нарушаване на основните права на човека. Факти, които да обосноват предоставянето на статут на бежанец, не се установява да са били налице спрямо кандидата за закрила. Освен това лицето твърди, че е напуснал С. и заради липсата на работа и ниското заплащане, което обуславя извода, че същият иска да остане в страната по икономически причини.

По отношение на извода за липса на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне С. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито би бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. По отношение на първите две хипотези (чл.9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ) в бежанската история не се съдържат твърдения за опасност от смъртно наказание или екзекуция или изтезание или друго наказание.

От изнесените данни за положението на С. не може да се направи извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Позовавайки се на мотивите на решението по дело С – 465/07 на С., въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Ситуацията в С., обобщена в справка вх. № 01-2548 от 04.09.2013 г. на дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“ на Д. не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. През м.09.2012 г. С. и Ю. С. постигат споразумение относно режима на производството на петрол, управлението на границите и гражданството, но въпросите за статута на А. или за справянето с продължаващите конфликти в Ю. К. и Сини Н., които принуждават повече от 200 хиляди души да се отправят към лагерите за бежанци в Ю. С. и Е.,

остават неразрешени. С. и Суданското народно освободително движение – С. не влизат в преки преговори. Страните приемат тристранното предложение, внесено от Африканския съюз, О. и Л. на арабските държави, да се позволи достъп до хуманитарна помощ на засегнатото население в двете държави, но С. отказва да го приложи. О. удължава мандата на Съвместната операция на О. и Африканския съюз в Д. за пета поредна година въпреки плановете да се съкрати числеността на военните и полицейските части. Срокът на операцията е 1.07.2013 г.

Въпреки че от анализа на ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя се установява, че в някои части положението е несигурно и напрегнато, това не оказва влияние върху цялостната обстановка. Не е налице вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на критериите на Ж. конвенция, поради което не намират приложение нормите на международното хуманитарно право. Според общия член 3 от четирите Женевски конвенции от 1949 г. и Втория допълнителен протокол от 1977 г. вътрешен въоръжен конфликт е налице, когато съществува „продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата”. Дефиницията за вътрешен въоръжен конфликт се прилага в международното хуманитарно право, когато конфликтът е между въоръжените сили на държавата и бунтовнически въоръжени сили или между две бунтовнически въоръжени сили, които имат характеристиките на въоръжена армия и които осъществяват контрол върху част от територията на дадена страна и които са в състояние да извършват и поддържат военни операции. Ако тези критерии не са изпълнени, не е налице вътрешен въоръжен конфликт и международното право относно въоръжения конфликт не се прилага. Също така не е налице и международен въоръжен конфликт, когато се прибегва към насилие между държавите чрез употребата на въоръжените сили на държавите. Само в случаите на въоръжен конфликт следва да се обсъжда решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465/2007 във връзка с чл.9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Доколкото от приложената справка за ситуацията в С. се установяват случаи на конфликти, безредици и насилие, но те не са територията на цялата страна и не са в степен, която да дава основание да се приеме, че степента на безогледно насилие в страната е достигнала до онова ниво на опасност от тежки посегателства, което да дава основание да предоставяне на хуманитарна закрила на кандидата. Освен това съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в С..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Т. Ф. Ал-М. Ф. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 18 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ф. Ал-М. Ф., гражданин на С., срещу решение № 1098 от 18.07.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на оспорвания е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и връчване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: